

24 noiembrie 2021 – ședință comună solemnă

S U M A R

1. Alocuțiuni consacrate sărbătoririi Zilei de 1
Decembrie - Ziua Națională a României.
- 2.

STENOGRAMA
ședinței solemne comune
a Camerei Deputaților și Senatului
din ziua de 24 noiembrie 2021

Ședința a început la ora 14.02.

Lucrările ședinței au fost conduse de doamna senator Alina-Ștefania Gorghiu, vicepreședinte al Senatului, asistată de domnul senator Sorin Lavric, secretar al Senatului, și de domnul senator Andrei-Răzvan Lupu, secretar al Camerei Deputaților.

Din prezidiu a făcut parte și domnul deputat Ion-Marcel Ciolacu, președintele Camerei Deputaților.

[1]

Domnul Ion-Marcel Ciolacu:

Bună ziua!

Vă rugăm frumos, luați loc!

Mulțumim mult pentru înțelegere.

Haideți să începem ședința solemnă comună!

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Domnule președinte al Camerei Deputaților,

Domnilor foști președinți ai României,

Doamnelor și domnilor senatori și deputați,

Doamnelor și domnilor miniștri,

Preafericirea Voastră,

Înalt Preasfinția Voastră,
Domnule prim-rabin al României,
Domnule muftiu al Cultului Musulman din România,
Stimați membri ai Corpului diplomatic,
Stimați invitați,
Onorată asistență,

Vă rog să-mi permiteți să declar deschisă ședința solemnă comună consacrată sărbătoririi Zilei de 1 Decembrie - Ziua Națională a României.

Vă invit pe toți să ascultăm Imnul național al României.
(*Se intonează Imnul național „Deșteaptă-te, române!”*.)

Domnul Ion-Marcel Ciolacu:

Urmează alocuțiunea doamnei Alina-Ștefania Gorghiu, vicepreședinte al Senatului.

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

(*Coboară la tribună.*)

Mulțumesc, domnule președinte al Camerei Deputaților.

Stimate colege, stimați colegi parlamentari,

Onorați membri ai Guvernului,

Stimați invitați,

Doamnelor și domnilor,

Vorbim astăzi în cadrul unei ședințe comune solemne a Senatului și Camerei Deputaților, dedicată Zilei Naționale a României, dar în țară nu e vreme de sărbătoare. Mulți dintre concetățenii noștri

sunt greu încercați de evoluția pandemiei, de incertitudine, de neliniște, de grija pentru soarta celor dragi.

Cred că nu este nimeni în această țară care să nu aibă inima strânsă pentru copii, pentru părinți, pentru prieteni, care să nu se gândească la ce va urma mâine la locul de muncă, la ce va fi cu creditul personal pentru casă sau cu facturile la energie. Sunt lucruri concrete, precise, umane, dacă vreți, personale, care țin de realitatea traiului cotidian în această perioadă de pandemie pe care noi nu avem voie să nu o luăm foarte serios în seamă.

Acest Parlament în fața căruia ne-am reunit astăzi cu toții a fost ales cu aproape un an de zile în urmă, exact de cetățenii despre care vă vorbeam cu două fraze înainte. Ei ne-au ales pe noi să-i reprezentăm, să le fim parlamentari.

Și a fost până acum un Parlament, din păcate, tumultuos. Am atras prea mult atenția presei, a fost spectacol, am avut și câteva premiere – două moțiuni de cenzură în același timp, împotriva unui singur Guvern, demisii ale miniștrilor în ropote de aplauze. Dar întrebarea rămâne: a livrat acest Parlament tot ceea ce era îndreptățit să aștepte fiecare român de la el – stabilitatea, curajul de a lua deciziile necesare la fiecare fază a pandemiei, asumarea unor măsuri, unitatea națională la ceas greu, mai ales că vorbim astăzi, de 1 Decembrie, maturitate politică?

Doamnelor și domnilor,

Ziua de 1 Decembrie semnifică unitatea națională, dar în egală măsură ne vorbește despre devotament, despre responsabilitate,

despre datorie și curaj politic. Marea Unire a fost a oamenilor. A început ca o aspirație, ca un proiect politic național care depășea partidele și granițele, apoi au fost necesare sacrificiile de neimaginat făcute de sute de mii de oameni și a fost finalizată ca un proces democratic prin care oamenii din fiecare provincie au ales acest drum al unității.

Însă lucrurile nu ar fi ajuns în același punct dacă nu ar fi existat o solidaritate reală între instituțiile politice și români, dacă în Parlament partidele și oamenii politici ar fi fugit de responsabilitate.

Partidul Național Liberal și-a asumat în acele vremuri decizii necesare, dar grele. Și îmi permit să fac această paralelă pentru a vă spune că și acum ne asumăm soluții optime pentru țară, poate nu cele mai bune pentru Partidul Național Liberal.

Am remarcat în aceste luni oameni din alte partide plângând cu lacrimi – în care vă mărturisesc că nu cred – pentru scorul electoral al Partidului Național Liberal la alegerile viitor. Și îi rog să nu o mai facă pentru că suntem în plină pandemie, iar liberalii nu fac calcule electorale. Țara are nevoie de un Guvern stabil, nu există timp care să poată fi pierdut. Alegerile anticipate ar fi fost, cu siguranță, cel mai rău scenariu, pentru că am fi riscat o criză politică fără final previzibil.

Ne apropiem însă de un deznodământ – formarea unui Guvern cu puteri depline, prin care vom oferi stabilitate României.

Doamnelor și domnilor senatori și deputați,

Se împlinesc astăzi – chiar astăzi – 94 de ani de la încetarea din viață a lui Ionel I.C. Brătianu și, teoretic, știm toți care sunt meritele lui în realizarea Marii Uniri.

Poate că în alte împrejurări ședința solemnă de astăzi i-ar fi fost dedicată.

Ionel Brătianu a făcut parte din galeria rară a liderilor noștri politici care au îndeplinit obiective politice nu pentru o zi sau pentru o săptămână, erau obiective politice gândite pentru secole, precum Marea Unire pe care astăzi o omagiem și care a trecut deja peste primul centenar.

Nu cred, stimați colegi, că este prea târziu să învățăm de la oamenii politici ai acelei generații, din generația Marii Uniri, că ceea ce este bun și mare pentru țară nu se atinge ușor, nu se realizează într-un interval scurt de timp.

De aceea, dați-mi voie, la această ședință festivă, să fac apel la dumneavoastră ca, atâta timp cât această pandemie pune la încercare întreaga umanitate, să dăm din Parlament un mesaj de solidaritate, de compasiune, de responsabilitate.

Avem nevoie mai mult decât în alte ocazii de un mesaj onest de unitate națională.

Și o să vă rog să îmi permiteți în avans să vă urez la mulți ani și să spun la mulți ani, România!

Vă mulțumesc. (*Aplauze.*)

(*Revine la prezidiu.*)

Îl invit la tribună pe președintele Camerei Deputaților, domnul Marcel Ciolacu.

Domnul Ion-Marcel Ciolacu:

(Coboară la tribună.)

Preafericirea Voastră,

Doamnă vicepreședinte al Senatului,

Domnule președinte Constantinescu,

Doamnelor și domnilor deputați și senatori,

Doamnelor și domnilor miniștri,

Înalt Preasfinția Voastră,

Stimați reprezentanți ai cultelor religioase,

Stimați membri ai Corpului diplomatic,

Stimați invitați,

Onorată asistență,

Sărbătorirea a 103 ani de la reunirea într-un singur stat a românilor din Vechiul Regat, Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș ne găsește astăzi la finalul unei crize politice. Am reușit să punem punct haosului politic prin maturitate și responsabilitate. Am reușit să punem bazele unei coaliții puternice de guvernare.

Eforturile depuse de părinții Marii Uniri, faptul că au lăsat deoparte ceea ce îi despărțea și s-au concentrat pe ceea ce îi unea ar trebui să fie o sursă de inspirație pentru întreaga clasă politică actuală,

mai ales în această perioadă dificilă, în care crizele - sanitară, economică, socială și politică - au afectat viețile tuturor românilor.

Întreaga clasă politică are datoria să stabilizeze România în perioada care vine, indiferent de mizele politice sau electorale. Această zi de sărbătoare ne amintește că avem datoria de a colabora între noi. Este o datorie față de români și față de România.

„Istoria ne cheamă la fapte!” - e consemnat în actul de convocare a Adunării Naționale de la Alba Iulia.

Unirea tuturor românilor a fost posibilă datorită unor împrejurări istorice pe care conducătorii de atunci ai țării au știut să le valorifice pentru binele României. Dar Unirea nu ar fi fost posibilă fără jertfa celor care au plătit cu sângele pe frontul de luptă, cărora le cinstim memoria și care merită pe deplin recunoștința noastră.

Cred cu tărie însă că cel mai potrivit omagiu este acela de a acționa cu înțelepciune și dedicare, lăsând orgoliile și interesele politice deoparte. Pentru că astăzi, ca și atunci, istoria ne cheamă la fapte! Ține doar de noi să acționăm ca oameni politici responsabili, pentru binele românilor, pentru viitorul nostru, al copiilor noștri, pentru România.

La mulți ani, România!

La mulți ani, români! (*Aplauze.*)

(*Revine la prezidiu.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Mulțumesc, domnule președinte.

Doamnelor și domnilor senatori și deputați,

Potrivit celor convenite, în această ședință solemnă vom avea intervenții ale reprezentanților grupurilor parlamentare reunite, în limita a 7 minute pentru fiecare grup parlamentar, iar deputații și senatorii neafiliați – li se vor aloca acestora 3 minute, cu o singură intervenție, printr-un reprezentant comun.

O să dau cuvântul acum celor înscriși la cuvânt.

Din partea Grupului PSD, îl invit la microfon pe domnul deputat Ioan Vulpescu.

Domnul Ioan Vulpescu:

Preafericirea Voastră,

Înalt Preasfinția Voastră,

Domnule președinte al Camerei Deputaților,

Domnule președinte Constantinescu,

Doamnă vicepreședinte al Senatului,

Distinși reprezentanți ai cultelor religioase și ai Corpului diplomatic,

Stimați colegi,

Nu există un moment mai potrivit pentru a discuta despre Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, despre semnificația ei și despre viitorul nostru, într-o lume în rapidă schimbare și plină de contradicții și de conflicte, decât criza prin care trebuie să trecem, criză care nu este doar despre pandemie, ci mai ales despre modele de societate și de dezvoltare economică și socială.

Am greși dacă am vedea în momentul de la 1 Decembrie 1918 o discontinuitate în istoria României, o simplă fereastră de

oportunitate, de care am profitat, în detrimentul altora. Unirea nu s-a făcut împotriva cuiva, nu a fost una discriminatorie, ci una incluzivă, cu toate erorile care s-au comis în timp. Acceptarea diversității a fost un câștig al Marii Uniri și i-a oferit rezistență la proba timpului.

Abstracție făcând de contextul în care are loc Marea Unire și de moment, pe care nu noi, românii, le-am generat și le-am ales, proiectul național care a produs Unirea este unul care s-a structurat și maturizat în timp, pe măsură ce a fost acceptat de o largă majoritate a membrilor națiunii române. Marea Unire s-ar fi făcut oricum, pentru că era o necesitate pentru dezvoltarea și afirmarea națiunii române. Nu ne doream nimic mai mult decât își doreau și mulți alții în Europa și în lume, care se găseau într-o situație similară la momentul 1918. Ironizat acum de unii, proiectul pașoptist și-a dovedit valabilitatea și a produs modernizarea României.

Cea mai mare parte a cetățenilor europeni - și românii nu au făcut excepție - au văzut în Tratatul de pace de la Paris o nouă oportunitate, un nou început. Generația tinerilor care au îndurat ororile tranșeelor a sperat că din acel război va rezulta o lume mai bună, mai democratică și mai justă. Evoluția ulterioară a evenimentelor le va demonstra contrariul. Dezamăgirea lor - agravată de Marea Criză din 1929-1933 - va genera mișcări extremiste - de dreapta sau de stânga - și va duce la instalarea unor regimuri profund nedemocrate, la limită dictatoriale. Puține țări europene pot spune că au rezistat atunci tentației totalitare.

Suntem și acum într-un astfel de moment, când o criză, precum pandemia, poate naște un val de nemulțumiri ce pot pune în pericol proiectul european și democrația, ca sistem politic. Să nu ne amăgim, mai avem mult de lucrat pentru a face democrația un sistem funcțional și rezistent la crize. Iar abordarea conflictuală a problemelor, fie că este vorba despre România, fie că este vorba despre raporturile între membrii comunității europene, respectiv internaționale, nu face decât să agraveze situația în care ne găsim.

Când lupta politică va lua o pauză, când pandemia va fi învinsă, când costurile financiare vor fi tot mai grele și copleșitoare, cine o să strângă cioburile acestui conflict? Cine o să ne amintească să ne ținem mâna în palma celuilalt și ochii către fața aproapelui nostru? Este vremea să construim un nou consens în legătură cu felul în care trebuie să lucrăm împreună pentru servirea binelui comun.

Ne-am amăgit crezând că nu mai avem nevoie de solidaritate socială și națională. În aceste timpuri ale solidarității în solitudine, solitudine care nu ne este proprie, ar trebui să ne dăm seama că sunt mult mai multe lucrurile care ne țin împreună decât cele care ne despart. Iar lucrurile care ne țin împreună ne dau identitate, ca indivizi și ca națiune.

Îl sărbătorim peste câteva zile pe Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi Chemat, care a trăit pe teritoriul Dobrogei și este recunoscut drept Ocrotitor al României. Cea mai importantă lecție pe care o are politica de învățat de la religie este că în viață nu poți răzbi decât prin adevărurile în care crezi, adică prin adevăruri de credință, prin acele

adevăruri care articulează vieți și construiesc caractere. Credința a fost întotdeauna o parte importantă a vieții românilor de orice naționalitate sau confesiune și continuă să rămână astfel până în prezent.

Suntem condamnați să ne punem permanent întrebarea - ce ne (mai) ține laolaltă? Avem, de la 1918, moștenirea unor politicieni adevărați, a unor vizionari. Avem, totodată, darea de mână, hora, modelul unei comunități care recunoaște în celălalt o alteritate constitutivă pentru orice societate sănătoasă. Și mai avem un ideal al reîntregirii, care a făcut din Alba Iulia un loc al speranței, al oricărei posibilități împlinite. Avem nevoie și astăzi de caractere mari, precum cele ale membrilor din Consiliul Național Român din vremea Marii Uniri - Gheorghe Pop de Băsești, Alexandru Vaida-Voevod, Ilie Lazăr, Vasile Goldiș, Iuliu Maniu, Iosif Jumanca, Ioan Flueraș, Enea Grapini. Avem exemple grăitoare, nume mari pe urmele căror putem călca numai printr-o voință de putere la fel de mare.

La Alba Iulia a triumfat un ideal. Care este idealul lumii noastre? Care este conținutul pe care noi îl dăm așteptărilor oamenilor? Ca oameni politici, ne dorim mereu să luăm puterea, să guvernăm. Și este legitim să fie așa, pentru că așa este în democrație. Ce lume vrem însă să guvernăm, în pandemia fricii și a însingurării care domină viața fiecărui român? Există un roman al lui André Malraux al cărui titlu rezumă acest orizont de așteptare – Speranța.

În urmă cu mai bine de un secol, ctitori de țară au spus: „Avem nevoie de unire!”. Astăzi, acest ceas astral din istoria noastră trebuie să ne amintească că avem nevoie să rămânem uniți, că unirea

nu este doar un ideal înfăptuit demult, ci este un deziderat constant, la care nu trebuie să încetăm vreodată să lucrăm, pentru a păstra și a onora ctitoria celor cu o voință de putere mai mare ca a noastră.

La mulți ani binecuvântați românilor de pretutindeni, întru unire și încredere!

La mulți ani, România! (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Îi mulțumesc domnului deputat Vulpescu.

O invit la microfon, din partea Grupurilor parlamentare ale PNL, pe doamna senator Nicoleta Pauliuc.

Doamna Nicoleta Pauliuc:

Domnilor președinți ai celor două Camere ale Parlamentului,
Doamnelor și domnilor parlamentari,

Stimați invitați,

Distinsă asistență,

Sunt foarte emoționată că am prilejul să le transmit de la tribuna Parlamentului, de Ziua Națională a României, un sincer și călduros la mulți ani tuturor românilor care gândesc, simt și iubesc românește, oriunde s-ar afla ei în acest moment!

Vreau să-i îndemn să privească cu optimism spre viitor și să le spun că doar împreună, uniți, ca națiune, putem depăși obstacolele pe care ni le scoate istoria în cale.

De Ziua Națională ar trebui să fim exclusiv într-un moment de sărbătoare și de bucurie.

Permiteți-mi să-mi exprim astăzi întreaga compasiune față de familiile care și-au pierdut tatăl, mama, copiii, rudele apropiate, în lupta cu un virus nemilos.

Dragi români,

Istoria, care nu a fost mereu blândă cu noi, ne arată că prin unitate și solidaritate națiunea română și-a dovedit trăinicia și valoarea.

Vă invit, de Ziua Națională, să dedicăm un gând de recunoștință celor care la 1 Decembrie 1918 au trecut peste orice diferență politică sau personală și au ales unitatea, ca ursită a României.

Aceasta este ziua în care sărbătorim în limba română curajul celor care au luptat și s-au sacrificat în marele război pentru reîntregirea României, al celor care au apărat această unire și au pus bazele României moderne.

Fără viziunea Regelui Ferdinand, „Loialul” și „Întregitorul”, a premierului I.C. Brătianu, a fruntașilor transilvăneni unioniști, a bravilor generali și a sutelor de mii de soldați ai armatei române, care au condus și luptat în marile bătălii ale Primului Război Mondial, statul național unitar român ar fi rămas o utopie.

Doamnelor și domnilor parlamentari,

În pregătirea evenimentului de la 1 Decembrie 1918, oameni de stat cu viziune și cu dragoste de neam au depus eforturi considerabile pentru a trezi și modela conștiința națională. Dând dovadă de corectitudine morală, de mare curaj, de clarviziune politică,

aceștia au renunțat la orgolii mărunte și s-au pus în slujba proiectului României unite, împreună. Este cel mai bun exemplu că atunci când avem un obiectiv de țară, o viziune întemeiată, când suntem corecți și acționăm unitar, trecând peste interese partinice de moment, putem realiza ceea ce ne propunem, indiferent de ce obstacole avem în cale.

Dragi români,

Statul Unitar Român, așa cum a fost gândit de înaintașii noștri și a fost făurit la 1 Decembrie 1918, a reprezentat și reprezintă un angajament al României pentru reconstruirea unei Europe unite a națiunilor și culturilor.

Naționalismul marilor personalități care au făcut posibilă Marea Unire nu a fost unul izolaționist. A fost o formă de patriotism ce alinia țara noastră unor valori la care, în numele umanității, libertății și păcii generale, aspiră întreaga Europă.

Patriotismul artizanilor Marii Uniri nu are nimic de-a face cu manifestările de astăzi ale promotorilor naționalismului extremist care urmăresc subminarea încrederii în instituțiile statului român și în proiectul european.

România pe care și-o doresc toți cetățenii ei este o țară integrată în Uniunea Europeană și în NATO, modernă și sigură, cu școli care să ofere o educație înaltă viitoarelor generații, cu spitale moderne și dotate, cu o infrastructură dezvoltată care să fie baza unei economii competitive, cu garanții solide de securitate.

Stimați colegi parlamentari,

România noastră trebuie să fie un spațiu al toleranței și al iubirii aproapelui - unitatea în diversitate, sintagma de pe frontispiciul construcției europene unitare, împreună, înseamnă că suntem diferiți și trebuie să ne respectăm și să ne acceptăm reciproc.

La mulți ani, dragi români!

La mulți ani, România!

Așa să ne ajute Dumnezeu! (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Mulțumesc, doamnă senator Pauliuc.

Din partea Grupurilor parlamentare ale USR, este invitat la cuvânt domnul deputat Beniamin Todosiu.

Domnul Beniamin Todosiu:

Stimată doamnă vicepreședinte al Senatului,

Stimate domnule președinte de ședință,

Stimați membri ai Guvernului,

Stimați invitați,

Stimați colegi,

Frați români,

Este o onoare deosebită pentru mine, ca tânăr albaiulian și reprezentant al județului Alba în Parlamentul României, să vă vorbesc astăzi despre semnificația Zilei de 1 Decembrie. Cuvântul care definește cel mai bine această zi este „Unire”, acesta fiind idealul pentru care înaintașii noștri au luptat cu determinare și curaj. 1 Decembrie este ziua de naștere a României moderne, care a devenit,

după 1989, și Ziua Națională. Este o zi care reunește simbolic valorile pe care s-a construit această națiune - unitate, libertate, curaj și egalitate.

În urmă cu 103 ani, în 1 Decembrie 1918, peste 100.000 de oameni, la Alba Iulia, s-au adunat ca să decidă Marea Unire. Noi, cei care ne bucurăm în prezent de „România dodoloață”, cum scria marele Lucian Blaga, avem obligația să îi cinstim și să îi păstrăm în memoria noastră. Oameni simpli, reprezentanți ai breslelor, ai cultelor religioase, ai cercurilor electorale, ai presei sau oameni politici au uitat motivele care îi dezbinau până atunci și au păstrat în suflet doar iubirea de țară. 1 Decembrie 1918 este astfel un act istoric cu o importanță deosebită în istoria aceste țări, cât și dovada modului în care românii, în momentele cruciale, au știut să își găsească drumul împreună, uniți și solidari.

În 2021, sărbătorim, din păcate, Ziua Națională a României mai dezbinați ca niciodată.

Avem o Românie între granițele ei și o Românie în diaspora.

Avem o Românie a celor vaccinați și o Românie a celor nevaccinați.

Avem o Românie a drepte și o Românie a stângii.

Avem o Românie a vârstnicilor și o Românie a tinerilor.

Avem o Românie a politicienilor, diferită de România oamenilor simpli.

Frați români, vremurile în care trăim ne-au dezbinat, însă nu trebuie să uităm că valorile care i-au însuflețit pe făuritorii Marii Uniri

din 1918 sunt în ADN-ul oricărui român. Astfel, vă rog să ne amintim că România din afara granițelor ei este formată din frații, copiii și prietenii noștri pe care îi iubim și vrem să se întoarcă acasă.

Să nu uităm că vaccinații sau nevaccinații sunt frații noștri români pe care pandemia i-a poziționat de o parte sau de alta a baricadei, într-un război stupid care ne ucide sufletele, înainte ca virusul să ne ucidă trupurile.

Vă rog să reînvățăm respectul față de bunicii și de părinții noștri, astfel încât să le apreciem munca depusă pentru a construi societatea din ziua de azi, pe care noi avem obligația să o dezvoltăm și să o îmbunătățim pentru copiii noștri.

Și, nu în ultimul rând, vă rog, frați români, să înțelegem că fiecare dintre noi, care îndeplinim o funcție de demnitate publică, avem obligația de a apăra democrația, drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, suveranitatea, independența, unitatea și integritatea teritorială a României, așa cum am jurat la preluarea mandatului încredințat de poporul român. Înaintașii noștri ne-au oferit o țară care s-a desăvârșit la Alba Iulia ca stat democratic și s-a proclamat apoi ca națiune liberă și europeană. Noi avem obligația morală să continuăm această moștenire și să menținem România pe drumul democratic și european.

În încheiere, vă rog, dragi colegi, să nu uitați de Alba Iulia, așa cum frecvent au uitat mai marii acestei țări în ultimii ani. Alba Iulia, cealaltă capitală a României, este pe drept cuvânt locul de

naștere al României moderne, acolo unde ar trebui să cinstim cu toții actul istoric de la 1 Decembrie 1918.

În numele tuturor albaiulienilor și al cetățenilor județului Alba, pe care îi reprezint în Parlamentul României, am deosebita onoare de a vă invita la manifestările organizate la Alba Iulia cu ocazia Zilei Naționale.

Vă asigurăm că vă primim cu brațele deschise și cu deplină fraternitate, pentru a cinsti împreună valorile naționale autentice.

La mulți ani, România!

La mulți ani, frați români!

Vă mulțumesc. (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Mulțumesc, domnule deputat.

Din partea Grupurilor parlamentare AUR, îl invit la cuvânt pe domnul deputat Daniel-Gheorghe Rusu.

Domnul Daniel-Gheorghe Rusu:

Stimați colegi,

Dragi români,

Frați români întru credință,

Când spunem 1 Decembrie spunem Unire, în primul rând.

Când spunem 1 Decembrie spunem România, spunem un neam român mult prea dezbinat, mult prea prigonit.

Când spunem 1 Decembrie trebuie să ne aducem aminte care sunt faptele înaintașilor noștri care au dus la acest deziderat al Unirii.

Îmi pare rău că din ce în ce mai mult aud de aici discursuri despre patriotism, despre dragoste de neam și de țară, tocmai din gura unora care au dus această țară pe marginea prăpastiei. Mai mult, au și împins-o într-acolo.

Cei care au murit pentru acest deziderat sunt sigur că nu s-au gândit ca după 103 ani să nu mai existe în această țară bărbați adevărați de stat! Să nu mai existe în această țară caractere de oameni și oameni care să aibă frică de Dumnezeu! Pentru că acum ne temem din ce în ce mai mult de virusuri și de moarte. Păi, doar cei fără de credință au teamă de moarte!

Am venit din Alba Iulia să vă reamintesc, dacă mai este nevoie, dragii mei, că Alba Iulia vă așteaptă cu inimile deschise. Alba Iulia vă așteaptă cu gândul curat și cu fapte frumoase.

Fiți iarăși ce ați fost pentru ca înaintașii noștri care au murit pentru acest deziderat să fie mândri de noi!

Vă aștept pe 1 decembrie la Alba Iulia, cu drag, în cealaltă capitală de suflet a românilor, fizic sau - cei care nu pot - măcar cu gândul și cu inima.

Și să nu uitați niciodată că dragostea de neam și de țară nu stă în câteva cuvinte dichisite de consilierii dumneavoastră pentru a putea fi expuse de la acest microfon!

Dragostea de neam și de țară trebuie să fie prezentă în fiecare zi, în fiecare minut în sufletele voastre și să fie dovedită prin faptele noastre, ale tuturor!

La mulți ani, România!

La mulți ani, popor român de pretutindeni! (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Mulțumesc, domnule deputat.

Din partea Grupurilor parlamentare ale UDMR, îl invit la microfon pe domnul deputat Szabó Ödön.

Domnul Szabó Ödön:

Stimați colegi,

Doamnelor și domnilor,

La o jumătate de ani de la momentul Decembrie 1989, eveniment care a marcat recâștigarea libertății și reluarea cursului democratic al țării, în mai 1990, pe postul național de televiziune, Ion Rațiu, cu eleganța și înțelepciunea caracteristice, spunea: „Chintesența democrației se poate exprima într-o singură frază: voi lupta până la ultima mea picătură de sânge ca să ai dreptul să nu fii de acord cu mine! Dacă ești în stare să faci treaba asta atunci înseamnă că am început să învățăm ce e democrația”.

În această perioadă a anilor '90, într-o nouă Constituție au fost puse bazele noului stat postcomunist. Cei care atunci participau la viața publică aveau păreri, viziuni diferite asupra noii construcții statale. Spre exemplu, o bună parte a reprezentanților partidelor istorice sperau și doreau reinstaurarea monarhiei. Deși decizia majorității nu le-a fost favorabilă, în România consacrându-se o republică semi-prezidențială, monarhiștii au acceptat și au respectat

decizia, cu toate că în această formă de organizare statală nu și-au regăsit valorile în care credeau.

O țară când ridică la rang de zi națională un moment din propria istorie în general caută marcarea câștigării independenței, schimbării de regim sau desăvârșirea unui ideal de unitate. În toate aceste cazuri, înțelepții națiunii caută să înglobeze simțăminte pozitive comune tuturor cetățenilor.

În Franța, spre exemplu, Ziua Națională este 14 iulie. Această dată are o dublă semnificație – aduce un omagiu succesului Revoluției din 1789, mai exact, momentului simbolic al cuceririi Bastiliei, și, totodată, reprezintă unitatea, reconcilierea națiunii prin evocarea momentului depunerii, rostirii jurământului de credință de către Ludovic al XVI-lea, în 1790, Sărbătoarea Federației. Prin legea din 1880, care stabilea ziua de 14 iulie ca Zi Națională a Franței, legiuitorii Celei de-a Treia Republici Franceze au dorit să integreze atât republicanii, cât și regaliștii în sărbătoarea națiunii, în mod voit nefăcând referire, în textul legii, nici la anul 1789, nici la 1790.

În Germania, Ziua Națională se serbează pe 3 octombrie, dată la care s-a desăvârșit reunificarea politică, legislativă, teritorială și administrativă a țării. Au existat voci, solicitări, idei ca ziua națională să fie pe 9 noiembrie, care putea avea multiple semnificații, și anume: Fondarea Republicii de la Weimar - 1918; Înăbușirea primei lovituri de stat a lui Hitler și chiar un moment istoric-simbol recent, cu încărcătură emoțională puternică, și anume Căderea Zidului Berlinului.

Însă, din multe motive, printre care și faptul că ziua coincidea și cu pogromul evreilor, așa-numita „Noapte de cristal”, 1938, legiuitorii germani au ales ca zi națională o zi mai neutră și, din acest motiv, mai integrativă.

În Spania, o țară cu o puternică diversitate a identităților regionale și etnice, data zilei naționale nu a fost căutată în momente de luptă dintre regiuni sau vecini, chiar dacă acestea au condus de fapt la unificarea țării, și în momentele schimbărilor de regim, ci a fost aleasă o zi a mândriei naționale, Sărbătoarea Națională a Spaniei sau Ziua Hispanismului, și anume 12 octombrie, care amintește lumii și spaniolilor de descoperirea în 1492 a Americii de către Cristofor Columb.

Doamnelor și domnilor,

În decursul conviețuirii noastre milenare maghiaro-române au fost multe evenimente istorice în care ne-am regăsit de aceeași parte a baricadei, dar și destule momente în care ne-am aflat pe poziții adverse.

În Primul Război Mondial, la început ne-am avut aliați, iar finalul ne-a găsit ca adversari. La 1 Decembrie, la Alba Iulia, dumneavoastră decideați o creștere a teritoriului, populației și implicit realizarea unei poziții dominante în noul stat creat, deci, lucruri pozitive. Pentru noi, aceste evenimente au însemnat pierderea tuturor acestora. Românii de la Alba Iulia erau conștienți de acest lucru și din acest motiv au încercat să îndulcească această pierdere prin oferirea unor garanții pe care le considerau necesare, din propria experiență,

pentru păstrarea identității naționale a unei comunități, în situația în care aceasta devenea fără voia sa o minoritate pe teritoriul natal.

În acest sens, Iuliu Maniu rostea în discursul său de la 1 Decembrie 1918 următoarele: „Noi, onorată Adunare Națională, privim în înfăptuirea unității noastre naționale un triumf al libertății omenești. Noi nu voim să devenim din oprimați, oprimatori, din asupriți, asupritori. Noi voim să întronăm pe aceste plaiuri libertatea tuturor neamurilor și a tuturor cetățenilor. Noi propunem decretarea unirii cu Regatul României a întregii Transilvanii, a întregului Banat și a întregului teritoriu locuit de români al Ungariei. Pe aceste teritorii locuiesc însă și alte neamuri, cu alte însușiri și alte tradiții. Noi nu voim să răpim individualitatea etnică, nici ființa națională a acestor neamuri. Noi nu voim să răpim limba nimănui, ci vrem ca fiecare om să aleagă liber limba și credința în care vrea să trăiască, atât în viața lui particulară, cât și în legătură cu viața de stat”.

Au urmat lungi aplauze, ceea ce însemna o asumare de către toți cei prezenți a acestor deziderate, de altfel, regăsite mult mai larg și mult mai concret în declarația finală adoptată.

Doamnelor și domnilor,

Textul Declarației de la Alba Iulia, la art. 3, înșiruie 6 principii fundamentale la alcătuirea Noului Stat Român.

Primul principiu, deci considerat a fi cel mai important, prevede: „Deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare. Fiecare popor se va instrui, administra și judeca în limba sa proprie prin indivizi din sânul său și fiecare popor va primi

drept de reprezentare în corpurile legiuitoare și la guvernarea țării în proporție cu numărul indivizilor ce-l alcătuiesc”.

Doamnelor și domnilor,

UDMR și comunitatea maghiară și-au dorit întotdeauna atitudini corecte, bazate pe respect reciproc, și de cooperare cu majoritatea românească. În momentele de cumpănă am ales întotdeauna calea dialogului. În toți acești ani de la Revoluție, formațiunea noastră și-a demonstrat intenția de colaborare totală cu toate forțele democratice din această țară și cu întreaga societate românească, pentru binele acestei țări. Sunt din ce în ce mai puțini cei care contestă acest lucru.

Vă spunem din nou, clar și răspicat, că greșesc cei care suspectează mereu în lupta maghiarilor din Transilvania pentru drepturile lor un scop ascuns și planuri secrete. Acest tip de abordare este absolut incorect, denigrator, scopul și rezultatul fiind îngreunarea gândirii, planificării și implementării de acțiuni, soluții comune și privează de energie și societatea română, nu doar cea maghiară.

În final, doresc să mai citez o dată memorabilele gânduri rostite de Ion Rațiu - „Chintesența democrației se poate exprima într-o singură frază: voi lupta până la ultima mea picătură de sânge ca să ai dreptul să nu fii de acord cu mine! Dacă ești în stare să faci treaba asta atunci înseamnă că am început să învățăm ce e democrația”.

Vă mulțumesc. (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Din partea Grupului parlamentar al minorităților naționale, îl invit la microfon pe domnul deputat Iulius Marian Firczak.

Domnul Iulius Marian Firczak:

Stimată doamnă vicepreședinte,

Stimate domnule președinte,

Stimați reprezentanți ai cultelor religioase,

Stimate domnule președinte Emil Constantinescu,

Stimați reprezentanți ai Corpului diplomatic,

Stimați colegi,

Onorată asistență,

1 Decembrie are pentru poporul român o dublă semnificație.

La Alba Iulia, atunci, la 1 Decembrie 1918, s-a săvârșit Marea Unire. Anul de grație 1918 începe însă cu un prim eveniment, în 27 martie, când Sfatul Țării a votat Unirea Basarabiei cu România. La 28 noiembrie, Congresul General al Bucovinei votează în unanimitate Unirea cu România. La 2 septembrie, la New York, are loc Congresul românilor, cehilor, slovacilor, polonezilor, sârbilor, croaților și rutenilor din Austro-Ungaria. Aici se cere autodeterminare pentru naționalități și disoluția imperiului dualist. Totodată, românii din monarhie constituie, la data de 12 octombrie, Consiliul Național Român Central, în componența acestuia aflându-se 6 delegați din Partidul Național Român și 6 delegați ai Partidului Social-Democrat din Ungaria, Secția Română. Alexandru Vaida-Voevod, din însărcinarea Consiliului Național Român, anunță în Parlamentul de la Budapesta, la 18 octombrie, dorința românilor la autodeterminare. În

perioada 13-15 noiembrie, Consiliul negociază la Arad cu reprezentanții Guvernului Ungariei. Cu această ocazie, Iuliu Maniu anunță dorința românilor de separare și proclamă necesitatea unirii Transilvaniei cu România. Consiliul Național anunță convocarea Marii Adunări Naționale pentru 1 decembrie, la Alba Iulia, se organizează alegeri pentru 600 de delegați, iar alți 628 de delegați reprezintă diverse organizații sociale, profesionale, culturale și religioase.

Marea Adunare Națională, prezidată de Gheorghe Pop de Băsești, votează în unanimitate Rezoluția Unirii, citită de episcopul greco-catolic Iuliu Hossu. În textul acestui document, toate popoarele conlocuitoare, printre care, bineînțeles, și rutenii, sunt menționate ca parte a Marii Uniri. O delegație pleacă la București și este primită de Regele Ferdinand, care primește documentul.

Menționez încă o dată, minoritățile naționale sunt parte constitutivă a națiunii române.

Cea de-a doua semnificație pentru ziua de 1 decembrie este conferită în anul 1990, când 1 Decembrie devine Ziua Națională a României.

Noi credem în destinul fast al țării noastre, în contextul apartenenței României la structurile euro-atlantice.

La mulți ani, România!

La mulți ani, români! (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Vă mulțumesc, domnule deputat.

Din partea Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal, urmează domnul deputat Andrei Daniel Gheorghe.

Vă invit la cuvânt, domnule deputat.

Domnul Andrei Daniel Gheorghe:

Preafericirea Voastră, părinte Patriarh Daniel,
 Preasfinția Voastră, Arhiepiscop Aurel Percă,
 Domnule rabin-șef Rafael Shaffer,
 Domnule muftiu Yusuf Muurat,
 Domnule președinte Emil Constantinescu,
 Distinși reprezentanți ai Parlamentului României,
 Doamnelor și domnilor miniștri,
 Distinși reprezentanți ai Corpului diplomatic,
 Doamnelor și domnilor,

Momentul 1 Decembrie 1918 este fundamental pentru ceea ce înseamnă dimensiunea modernității românești și punctul de apogeu al proiectului național român.

În primul rând, țin și eu să omagiez personalitatea marelui Ion I.C. Brătianu, care s-a stins acum 94 de ani. El a fost pe undeva omul fundamental al acestei generații a idealului național, o generație care a cuprins liberali, conservatori, naționaliști și social-democrați. O generație a idealului național în care și-au găsit locul oameni cu origini diferite și cu viziuni politice de-a dreptul diametral opuse.

Și, tot evocând personalitatea lui Ionel Brătianu, nu pot să nu amintesc ceea ce povestește I.G. Duca, cum, întorcându-se de la dezbaterile păcii de la Paris, Ionel Brătianu, prim-ministrul Marii

Uniri, confruntat cu numeroase contestări de natură populistă, să le spunem, a spus astfel: „Nu contează cine și în ce fel aruncă cu pietre în mine, ci contează ceea ce scrie pe piatra mea de mormânt”.

Iar pe piatra sa de mormânt a rămas drept prim-ministrul României Mari.

În momentul 1 Decembrie 1918 este foarte important să reliefăm rolul câtorva instituții fundamentale - Monarhia, Coroana Română. Poate că niciodată nu am fi putut să ne unim dacă nu ar fi fost personalitatea Regelui Ferdinand Întregitorul, o personalitate de excepție, un om care a avut intuiția și curajul în 1918 să readucă România în Primul Război Mondial, cu doar două zile înainte de Armistițiul de la Compiègne, sfătuindu-se cu oameni precum: Barbu Știrbey, Henri Mathias Berthelot, Ionel Brătianu și cel care refuzase să semneze Tratatul Păcii de la Buftea-București, care ar fi pus România într-o postură foarte dificilă în vederea negocierilor de pace.

Monarhia unește, monarhia nu dezbină.

De asemenea, Regina Maria, această bravă româncă de origine britanică, cea care s-a luptat cum nimeni nu a putut, în 1919, pentru recunoașterea Marii Uniri, verișoara Regelui George al V-lea al Marii Britanii, o personalitate de excepție, care a iubit România cum foarte puțini au putut face de-a lungul istoriei.

La 1 Decembrie 1918 au fost împreună Biserica Ortodoxă Română și Biserica Română Unită cu Roma. Acolo au oficiat și episcopul Miron Cristea și episcopul, viitorul cardinal, Iuliu Hossu, unul dintre oamenii care vor suferi în închisorile comuniste.

Există o unitate în credință, o unitate care trece dincolo de diferențele de cult, dincolo de diferențele politice, iar acest lucru trebuie reliefat.

Nu întâmplător Proclamația Unirii a fost citită chiar de Iuliu Hossu.

La Alba Iulia, unde 1.228 de delegați, sub prezidiul veteranului Curentului Național Românesc din Transilvania, Gheorghe Pop de Băsești, au votat Unirea cu Țara în fața unei adunări de 100.000 de români, pe Câmpul lui Horea, am regăsit și o unitate politică.

Pentru că este fundamental, indiferent de partidul căruia îi aparținem, indiferent de valorile pe care le reprezentăm, să înțelegem dimensiunea națională a marilor obiective istorice ale României.

Au fost împreună membri ai Partidului Național Român, precum: Iuliu Maniu - pe undeva, organizatorul întregii desfășurări care a putut să ducă la momentul 1 Decembrie 1918 -, Alexandru Vaida-Voevod, Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop, Aurel Vlad, oameni care au reprezentat, iată, Partidul Național Român, alături de social-democrați din Transilvania și Banat, precum: Ion Flueraș, Iosif Jumanca sau Enea Grapini. Nu întâmplător, marii oameni de stat, Iuliu Maniu și Ion Flueraș, un om de dreapta și un om de stânga, își vor găsi sfârșitul în teribilul sistem carceral al regimului criminal comunist, unul la Sighețul Marmăției, celălalt la Gherla. Uniți în Unire, uniți și în moartea de martiri pentru democrație și libertate.

Trebuie să nu uităm un aspect – actul Unirii este un act fundamental, un act deopotrivă politic, cât și un act de conștiință națională și de asumare națională.

Nu întâmplător, la Alba Iulia se statuează o serie de drepturi fundamentale care vor fi consfințite și prin Constituția liberală din 1923.

La Alba Iulia se stabilește regimul drepturilor minorităților naționale, un drept fundamental, un drept constituțional.

La Alba Iulia se vorbește despre împrăștierea extinsă a țăranilor, despre drepturi sociale pentru muncitori, libertatea presei, libertatea cuvântului și a proprietății.

Actul de la Alba Iulia este un act de naștere a națiunii române moderne, mai presus de orice fel de alte dubii.

Nu trebuie să uităm nici rolul armatei române, rolul sutelor de mii de ostași români care s-au jertfit din 1916, de la trecerea Carpaților, până în 1919, când armata română, sub sceptrul Regelui Ferdinand I, în timpul Guvernului liberal al lui Ionel Brătianu, eliberează de sub comunism Budapesta și împiedică diseminarea marxism-leninismului totalitar în Europa Centrală.

Tratatativele de pace au scos în evidență personalități excepționale, precum: Vintilă Brătianu, I.G. Duca, Alexandru Vaida-Voevod, Take Ionescu, Nicolae Titulescu și mulți alți români, inclusiv personalități militare, pe care este bine să le enunțăm aici - generali, precum: Averescu, Prezan, Văitoianu, Coandă, Eremia Grigorescu ori

Traian Moșoiu, personalități esențiale pentru tot acest parcurs istoric al României.

1 Decembrie este actul fundamental al Unirii; ceea ce s-a statuat apoi în dreptul internațional prin Tratatul de la Trianon a fost doar o consfințire a acestui act de la 1 Decembrie.

Nimic nu s-ar fi putut întâmpla fără adeziunea națională, publică și populară a românilor din Transilvania la 1 Decembrie 1918.

Înainte de a încheia, doresc să amintesc cuvintele marelui Ionel Brătianu în momentul în care este primită la București delegația românilor din Transilvania:

„De o mie de ani vă așteptăm și ați venit ca să nu ne mai despărțim niciodată. Sunt clipe în viața unui neam când fericirea este atât de mare că răscumpără veacuri întregi de dureri. Bucuria noastră nu e bucuria unei singure generații, ea e sfânta cutremurare de fericire a întregului popor românesc, care de sute și sute de ani a stat sub urgia soartei celei mai cumplite fără a pierde credința lui nestrămutată în această zi ce ne unește și care trebuia să vie, care nu se putea să nu vie”.

În încheiere, să fim un neam unitar, să fim uniți cu toții, indiferent de originea noastră, indiferent de partidele cărora le aparținem, indiferent de etnie, de religie sau de ocupație, cu toții facem parte din națiunea română!

Și totodată să nu-i uităm pe frații noștri din Bucovina și din Basarabia care au fost alături de noi la 1918 și să credem în viitorul unei singure națiuni române, unite și puternice în Europa!

Trăiască 1 Decembrie! Trăiască România! (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Mulțumesc, domnule deputat.

Îl invit la microfon pe domnul deputat Mircea Chelaru, din partea Grupurilor parlamentare AUR.

Domnul Mircea Chelaru:

Vă mulțumesc, doamnă președinte de ședință.

Onorate Camere,

Eminențele Voastre,

Distinse domnule președinte Constantinescu,

Și dumneavoastră, domnilor reprezentanți ai Corpului diplomatic,

De la bun început vă mărturisesc că acest discurs nu se vrea doar o intervenție de rutină aplicabilă unei ordini de zi, fie ea și ceremonială.

Sunt în fața Domniilor Voastre pentru a omagia memoria istorică.

Istoria popoarelor nu reprezintă doar viața lor bucolică și nici nu consemnează bunele intenții, uneori utopice, ale minților luminate.

Istoria lumii este tocmai istoria faptelor, a celor bune, care au înfrumusețat fizionomia civilizației noastre, sau a celor rele, care i-au lăsat cicatrici hidoase, ireparabile, uneori de-a dreptul reprobabile.

Așa este și istoria românilor.

Istoria scrisă aparține, de regulă, acelor care au puterea și își impun coercitiv propria voință. Acolo adevărul este totdeauna de partea învingătorului. Sau a celui care plătește mai bine scriitura!

Așa se face că Istoria românilor, cu nesemnificative excepții, a fost scrisă cu „adevăr” plămădit de cei care ne-au surclasat de multe ori prin puterea numărului, armelor sau banilor.

Mai nou, prin subversiune propagandistică și manipulare mediatică.

Doar că românii au avut mereu simțul timpului istoric și l-au convertit în constante identitare păstrate în vestigii lucrate, dar mai ales în tradiția sa orală și rezistență de înaltă spiritualitate.

Din păcate, insuficient, doamnelor și domnilor, pentru lumea în care trăim! O eroare pe care am făcut-o și care astăzi se resimte în resursa noastră de argumente și întreține în același timp patologia psihotică a unor inamici naturali.

Afirm toate acestea pentru a înțelege de ce este nevoie de o astfel de abordare. Mereu am lăsat pe alții să o facă în numele nostru și nu de puține ori ni s-a oferit imaginea unei României desfigurate, stâlcite de anateme și uri personale ale vrăjmașilor, mai mult sau mai puțin declarați.

Așadar, îndreptările trebuie făcute!

Consider că aici este locul să ni-l rememorăm pe supranumitul vremii sale „Apostol al Neamului”, nimeni altul decât magnificul Nicolae Iorga, cu al său profetism de credință:

„Făcând parte dintr-un popor, înfățișându-i viața, încălzindu-se astfel de toate silințele și credințele cheltuite în cursul epocilor, mișcat de nesfârșitele suferințe prin care a trebuit să treacă Neamul său pentru ca să ajungă până la ultima sa față, a prezentului, având în sufletul său răsunetul tuturor triumfurilor și înfrângerilor câștigate și suferite în timp de secole, istoricul e un bătrân prin experiența Nației sale. Dacă nu-l întrebă alții, el este dator să vorbească, ținând la dispoziția contemporanilor învățăături culese din vastul câmp al trecutului studiabil. Prin aceasta el nu iese din îndatoririle sale, ci le îndeplinește până la capăt”. „Nestrămutata mea credință - avea să spună istoricul - este că, într-o societate încă nefixată și căzută prea repede din ușorul entuziasm al începuturilor în căutarea pătimașă a mulțămirilor materiale ale vieții, istoricul e dator a fi un animator neobosit al tradiției naționale, un mărturisitor al unității Neamului peste hotarele sale politice și de clasă, un predicator al solidarității de rasă și un descoperitor de ideale spre care cel dintâiu trebuie să meargă, dând tineretului ce vine după noi exemplul cel bun”.

Pentru românii aflați sub diferite stăpâniri străine, și se știu bine care au fost acelea, cu excepția celor prăbușiți care au cedat și s-au convertit la regulile asimilării, istoria a fost ca o cămașă de forță din care doar moartea pe roată sau groapa comună i-a făcut scăpați.

Istoria românilor din vintrele Vechii Dacii căzute sub stăpânirile trecute stă sub semnul terorii și al sălbăticiei.

În loc de libertate au avut doar împilare.

În loc de drepturi omenești, doar tratamente bestiale.

În loc de civilizație, doar discriminare!

Toată memoria colectivă surprinsă de harul istoricului, cuprinsă de acuratețea lucidei decantări își recapătă amploarea și actualitatea, mai ales acum, când armate întregi de delatori și propagandiști ai negaționismului se reped asupra legitimității Statului Național Român.

Se cunoaște în Europa, oarecum complice și ea, că nicio politică de deznaționalizare n-a fost atât de aprigă ca aceea susținută de secole de către imperiile ce ne-au obidit. Priviți în jurul nostru - jocul continuă...

Referindu-se la demersurile de istorie alternativă, a se citi falsă, din cauza intereselor politice din spatele unei asemenea maculaturi, istoricul Ioan-Aurel Pop, pe atunci rector al Universității Babeș-Bolyai, astăzi președintele Academiei Române, constata cu amărăciune - și îmi permit, dragii mei, să îl citez cu respect: „Pe acest fundal trist, pregătit de unii dintre noi înșine, este foarte ușor ca anumiți factori din afară să combată unitatea românească, actul de la 1 Decembrie 1918, ideea de solidaritate a românilor ca popor și ca națiune”.

Și uite așa, încetul cu încetul, mai nou, pas cu pas, statul român a devenit un orfelinat al românilor abandonați! Mai mereu în echilibristică politică, politichia de Dâmbovița a fost jucată în picioare, pe ritm de dansuri diferite sau, mai nou, de falanstere politice care nu ne aparțin.

Știu că abuzul de putere se pedepsește de Codul penal, dar mai știu că ar trebui să fie pedepsit și abuzul de nepricepere, ca să nu-i spun altfel, pentru cei care devin fără voia lor sursă activă a trădării intereselor neamului românesc.

Domnilor și doamnelor,

Distinși membri ai Parlamentului României,

Cele rostite până acum nu sunt doar o recuperare a memoriei imediate rătăcite prin hățișurile bagabonțelilor zilnic mediatizate, ci și un rechizitoriu sever al antiromânismului bine exersat, al mentalităților izolaționiste practicate de politrucii băștinași, prin care își conservă privilegiile câștigate în cârdășie cu cei neaoși, mult prea xenofili. Banul și puterea lui nu au diferențe politice, etnice sau confesionale! Iar numărul exemplurilor de ieri sau de astăzi este zguduitor.

Te întrebi, cum de mai existăm?!

Cred cu strășnicie că aceste gânduri pot fi în același timp și un îndreptar pentru micii „întreprinzători” de românism! Să înțeleagă de ce anume trebuie să se ferească pentru a nu mai fi cobaii de serviciu ai defectorilor de neam.

Pentru că nu putem să înțelegem prezentul continuu fără a intra afectiv în starea de jenă pentru ceea ce lăsăm să ne dezonoreze.

Demersul nostru se înscrie în marea bătălie pentru apărarea identității noastre. A libertății noastre. A existenței noastre. Pentru salvagardarea ultimelor resurse de ripostă fermă contra mistificărilor și slujirilor de adevăr.

Demersul nostru național nu este o provocare la conflictualitate, cum se vor grăbi unii să-l eticheteze foarte repede, ci tocmai o chemare la vigilență inteligentă pentru a nu mai permite înșămânțarea urii între oamenii pământeni și oricare dintre etnicii conlocuitori ai patriei noastre comune!

Dar - dar - negarea României ca stat național suveran și invocarea altor forme de organizare prohibite Constituției noastre sau, mai nou, începerea demersurilor generale pentru denunțarea Tratatului de la Trianon sunt acțiuni de neiertat contra existenței naționale a românilor. Or, doamnelor și domnilor, cu asemenea teme nu este loc de ascultare și nici urmă de îngăduință.

Din aceste considerente, de la această înaltă tribună a națiunii, frați români, vă cer să apărați Trianonul!

La 1 Decembrie 1918 pântecul fertil al istoriei a născut pe vatra neamului, după secole de travaliu dureros, Statul Național Unitar Român. Operă a noii ordini mondiale post-imperii, statul românilor a înfiat toți fiii pământului său sub dreaptă și nobilă rânduială regală românească.

Și pentru că a fost o naștere în timpul istoric, și nu în maternitatea improvizată a unor cancelarii, a avut drept nași chiar pe cei trei magi de la Apus - Willson, Lloyd și Clemenceau, care au semnat certificatul de naștere 2 ani mai târziu, la 4 iunie 1920.

Iată-ne, așadar, dragii mei, certificați sub semnul victoriei!

Sub acest certificat de naștere s-au regăsit și frații noștri gemeni de atunci, Cehoslovacia și Iugoslavia. Chiar și după Pacea din

1947, rigorile Trianonului au rămas aceleași, cu excepția unei nedreptăți răsăritene adusă românilor, făcută de însuși puternicul „eliberator”... ocupant!

Ei bine, dar odată cu Căderea Zidului Berlinului a început și revanșa perdanților celor două războaie mondiale. Au fost asasinați frații noștri gemeni, doamnelor și domnilor, Cehoslovacia și Iugoslavia. România a rămas singura supraviețuitoare, cum spun unii. Revanșarzii încearcă să ne desființeze certificatul de naștere. Îl neagă pe toate căile și mijloacele manipulatorii ale unei lumi amnezice și superficiale. Pentru a ne desființa ca stat național, unii își neagă până și propriul statut european.

Se riscă totul pe cartea insolvenței istorice.

Negaționismul iredentist de pretutindeni are o țintă fixă - România.

Iar stataliștii noștri se întrec în argumente filosofice și invocă principii abile! În loc să apere istoria și demnitatea noastră de impostură și ură.

Dragii mei compatrioți,

Către cei de afară,

Către toată suflarea românească,

Tot mai adesea se aude strigătul răstit al românilor de dincolo de Carpați către cei care practică autismul politic la București.

Dar și ropotul de furie al acelor care au în neamul lor sute de mii de suflete moldo-vlahe pierite sub ordinul „Treceți, batalioane

române, Carpații!” sau „Prutul despărțitor” pentru ca umbra secolelor de umilințe să fie împrăștiată din sufletele fraților de pretutindeni.

Rostesc aceste cuvinte cu gândul la timpul care vine. Măine, ziua de azi va fi trecut. Iar de nu vom ști să ne făurim demnitatea posterității încă din timpul vieții noastre, nu vom merita să intrăm în veșnicia amintirilor urmașilor noștri.

Acest moment aniversar este un semn al prezentului că nu i-am uitat pe cei jertfiți dintre noi și nu vom lăsa ca uitarea sau indiferența să se transforme în mormântul existenței noastre viitoare.

Așa am fost și așa vom rămâne - o țară, un popor, o credință!

„Suntem români și punctum!”

Trăiască nația! (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Mulțumim!

O invit la microfon, din partea deputaților și senatorilor neafiliați, pe doamna senator Diana Iovanovici-Șoșoacă, iar lista vorbitorilor se va închide după alocuțiunea Domniei Sale.

Vă rog.

Doamna Diana Iovanovici-Șoșoacă:

Vă mulțumesc.

Onorat auditoriu,

Cuvintele sunt insuficiente pentru a reda dragostea de țară și de popor. Sunt egale cu zero atunci când se discută despre unitate și

despre împărțirea poporului român între vaccinați și nevaccinați, de către cei care au făcut posibilă această segregare.

Suntem țara cu cea mai mare migrație pe timp de pace.

Suntem țara care are cei mai mulți copii născuți în afara granițelor țării! Acest lucru trebuie să înceteze!

România trebuie să aibă o conducere cu dragoste de țară și respect și iubire față de popor!

Românii trebuie să învețe să fie uniți, iar politicienii să învețe să deservească poporul, chiar cu prețul vieții lor, și să învețe lecția smereniei!

România are o șansă doar dacă poporul și biserica, sufletul lui Hristos, se vor uni într-un tot unitar, așa cum au făcut-o de milenii, aducându-și românii de peste graniță acasă!

Doresc să aduc un pios omagiu celor care au luptat pentru reîntregirea neamului românesc, pentru păstrarea și prezervarea limbii române, pentru unitatea poporului român, popor primordial, astfel cum au dovedit ultimele cercetări științifice ale marilor universități la nivel mondial – cei care au fost strămoșii noștri, pelasgo-traco-geto-dacii.

Este momentul revoluției conștiinței naționale!

Un mare revoluționar român, plecat de curând dintre noi, într-o tăcere dureroasă, marele revoluționar și scriitor, Claudiu Iordache - Dumnezeu să-l odihnească în pace! - , spunea anul trecut, la 1 decembrie 2020: „Un român fără România nu este român! (...) Este momentul să ne apărăm țara! Altfel România va pieri sub ochii noștri!

România viitoare va fi liberă ori nu va mai fi deloc. Alegeți! Dumnezeu vă privește!”.

Și pentru că celebrăm Ziua României și discutăm despre patriotism și naționalism, nu pot să nu citez pe marele nostru, magistralul nostru poet universal, Mihai Eminescu, care, în discursul cu ocazia Primului Congres al Studenților Români de la Putna, din 25 mai 1871, spunea: „Noi susținem că poporul românesc nu se va putea dezvolta ca popor românesc decât păstrând drept baze pentru dezvoltarea sa, tradițiile sale istorice, astfel cum ele s-au stabilit în curgerea vremurilor; cel ce e de o altă părere, s-o spună țării!

Suntem români și punctum!

...Nu e permis nimănui a fi stăpân în casa noastră, decât în marginile în care noi îi dăm ospetie. Dacă nația românească ar fi silită să piardă o luptă, va pierde-o, dar nimeni, fie acela oricine, să n-aibă dreptul a zice c-am suferit cu supunere orice măsură i-a trecut prin minte să ne impună”.

Și, în final, aș dori să recit din marele nostru poet patriot, Mihai Eminescu, ucis mișelește pentru că lupta pentru unitatea românilor și a valorilor românești, ultima strofă din poezia „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”:

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,

Tânără mireasă, mamă cu amor!

Fiii tăi trăiască numai în frăție

Ca a nopții stele, ca a zilei zori,

Viața în vecie, glorii, bucurie,

Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!”
La mulți ani, România!
La mulți ani, români, oriunde v-ați afla!
Vă mulțumesc. (*Aplauze.*)

Doamna Alina-Ștefania Gorghiu:

Vă mulțumesc, doamnă senator.
Doamnelor și domnilor,
Mulțumindu-vă pentru participarea la această ședință festivă,
vă rog să îmi permiteți să declar închisă ședința comună a Senatului și
Camerei Deputaților.
O zi plăcută!

Ședința s-a încheiat la ora 15.17.